

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Sunnuntai 10.7.2016

Aamuseurat 08:00

Aapo Rikala

Turun kristillisellä opistolla pidettiin seurat. Vuosi oli 2003. Mieleen jäi 8–9-vuotiaan Niilo Rantalan pitämä seurapuhe, jossa hän selitti Kahden maan kansalainen -virren sanomaa. Rantalat olivat juuri kotiutuneet Lontoon merimieskirkosta Suomeen ja Turun opistolle. Niilo kertoi siitä, kuinka tuossa laulussa kerrotaan oikeastaan kolmesta kotimaasta. Siitä, mitä se oli Lontoossa, sitten täällä Suomessa ja kaiken kukkuraksi myös taivaallisesta kotimaasta. Se oli oikein hyvä puhe ja käy tämänkin puheen sanomaksi. Puhe oli myös sopivan mittainen, joten siinä oli näin jälkikäteen paljonkin opittavaa. Minä tämän muistikuvan oikeellisuutta tarkistin Rantalan Tapanilta ja hän kertoi tuota virttä laulettuna Lontoossa hartaasti. Vuosia on kertynyt tuosta hetkestä yli kymmenen vuotta ja taitaa Niilo olla jo aikuinen, enkä tiedä millaisella volyyminolla nyt veisaa.

Tuo Turun kristillinen opisto on minulle erityisen tärkeä paikka. Menin sinne peruskoulun jälkeen muka arvosanoja korottamaan. No eivät ne nyt ihan korottuneet ja todistuksen kanssakin oli vähän säätämistä. Vuosi körttiopistossa merkitsi kuitenkin elämänikäisiä ystävyysuhteita. Ja taisi siinä käydä niin, että elämäni kahden maan kansalaisenakin yhdellä tavalla alkoi. Tutustuin siellä kuuroihin, viittomakieleen ja viittomakielen tulkkeihin. Ajattelin, että viittomakielisenä elää jollain lailla kahden maan kansalaisena. On yhteinen kokemus tästä kotimaasta ja rinnalla oma yhteys viittomakielisten kesken. Tuosta opistovuodesta Turussa on nyt kolmekymmentä vuotta.

Turun opisto oli ensimmäinen kosketukseni myös körttiläisyyteen. Herännäisyshän on Turun kristillisen opiston arvopohjana. En ehkä silloin tullut vielä osaksi tätä herätysliikettä. Olipahan kuitenkin alku. Ehkä pahempaa jälkeä teki lopulta toinen körttiopisto: Raudaskylän kristillinen opisto, jossa opiskelin nuorisotyönohjaajan ammattiin. Jossain vaiheessa seurat alkoivat tuntua ihan tutulta ja omalta paikalta. Herättäjäjuhliinkin itseni löysin jonkun vuoden jälkeen.

Turun kristilliseltä opistolta alkoi minun viittomakielinen matkani. Päivitin viittomakielen taitoa kurssittamalla itseäni vuosien varrella. Ansioluettelossakin olen roikottanut viittomakieltä jonkinlaisena erikoisuutena. Yhdestä tulkista tuli tärkeä ystävä. Olen saanut olla hänen tyttärensä kummina. Myöhemmin hänestä tuli oman lapsen kummi.

Kun vilkaisen taakseni näitä vuosia, en voi olla ajattelematta, että jonkinlaista johdatusta on elämässä tapahtunut. Lapsemme huomattiin kuuroksi kaksivuotiaana. Tytär on suvun ensimmäinen ja ainut kuuro. Silti sylikummi osui viittomakielen tulkki. Voi olla, ettei kyse ole johdatuksesta, mutta jotain kummaa tässä yhtälössä on. Kuuroilla lapsilla voi olla kummeina viittomakielen tulkkeja, mutta silloin kyseessä on yleensä kuurojen vanhempien perhe. Meidän tyttäreemme ja viittova kummitäti ovat aika lailla poikkeava yhdistelmä, ja se, että minäkin osasin ennen esikoistani jo viittoa. Puolisoni joutui lähtemään ihan alusta. Mutta kuopus oppikin viittomakielen jo sitten siskoltaan. Voiko olla niin, että ihmistä jollain lailla valmistellaan johonkin, josta ei vaan etukäteen tiedä? Väitän, että voi.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Kahden maan kansalaisuudesta en paljoa tiedä. En tuosta Lontoosta, Taivaan kodista en tuon taivaallista ja Turun körttiopistokin on muuttunut tässä vuosien mittaan. Asuinsoitteita on itselleni Suomesta kertynyt parikymmentä. En ole niitä vähään aikaan laskenut, mutta olen osannut kertoa, etten ole mistään kotoisin. Ja se tunnutaan jotenkin näissä körttipiireissä hyväksyvän. Jotain hiljaista hyväksyntää on körttikuvioissa ollut myös etsimisen ja kulkemisen suhteen. Uskonnollisessa kielessä puhutaan hengellisen kodin löytymisestä, ja jossain se onkin. Varmaan jokaisella. Ehkä nuo ihmiselle asetetut vähät vaatimukset ovat tässä körttiläisyydessä se, johon minä jaksan nojata.

Kahden maan kansalaisena olen päässyt lähelle viittomakielistä yhteisöä. En tiedä vielä, kuinka lähelle. Ja voinko jo sanoa kuuluvani siihen. Reunamilla ollaan joka tapauksessa. Yhteistä kieltä ja taivalta tässä ollaan yhä hakemassa. Meidän perheessä puhutaan ja viitotaan. Näin on tarkoitettu. Kahden kielen kanssa eletään. Tyttäreemme siivellä olemme päässeet tutustumaan kuurojen kulttuuriin, aivan omaan kulttuuriin. Meidän kulttuuriimme.

Minua pyydettiin syksyksi Espooseen kuurojen diakonin sijaiseksi. Diakonin vihkimystä minulla ei ole, enkä tiedä, tuleeko koskaan olemaankaan. Nöyrällä mielellä lähden sinne ihmisten kanssa yhdessä kulkemista opettelemaan. Enpä tiennyt Turun opistolle lähtiessäni, mihin joskus päädyn. Jotenkin voi olla niin, että meitä pikkuhiljaa kasvatetaan johonkin tehtävään. Jollekin se on selvää Jumalan johdatusta, joillekin kohtaloa ja joillekin ihan sattumaa. Valitsee noista elämänsä tarkisteluun minkä tahansa näkökulman, niin selittämistä on. Juice Leskinen on todennut: "Jumala on, vaikei uskoisi." Ehkä oman elämäni kohdalla taivuttelisin tuon lauseen näin: "Johdatusta on, vaikei uskoisi."